

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću za ratne zločine sastavljenom od sudaca toga suda Snježane Mrkoci kao predsjednice vijeća, te Predraga Jovanića i Višnje Vukić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Blaženke Wolf kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I opt. JANKA BANOVIĆA i II opt. ZORANA OBRADOVIĆA zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva Sisak br. K-DO-7/05 od 2. ožujka 2007. godine, nakon održane glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Sisak Ivana Petrikača, II opt. Zorana Obradovića uz branitelja Josipa Sladić odvjetnika iz Siska, te branitelja I opt. Saše Kelava odvjetnika iz Siska, dana 19. lipnja 2008. godine objavio je i

presudio je

I opt. JANKO BANOVIĆ,

II opt. ZORAN OBRADOVIĆ,

krivi su

da su

dana 21. rujna 1991. godine, u Petrinji, u Vinogradskoj ulici, prethodno pristupivši u para-vojne formacije tzv. "SAO Krajina", očito nezadovoljni sa nastupjelim demokratskim promjenama u Republici Hrvatskoj, a u cilju podrivanja i obaranja novo uspostavljenog demokratskog društva u Republici Hrvatskoj, nastojeći odcijepiti područje Petrinje i šire, i pripojiti ga para-državi "SAO Krajini", protivno odredbama čl. 3. t. 2. IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. t. 2. Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava u međunarodnim

sukobima, prilikom napada na Petrinju, krećući se iza tenka, te primijetivši dvije civilne osobe i to Ivana Stanića i Slavka Matkovića, fizički ih napali sa za sada neidentificiranim većim brojem pripadnika paravojskih formacija, te su potom na za sada točno neutvrđeni način usmrtili Ivana Stanića i Slavka Matković,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na civilno stanovništvo, kojega je posljedica smrt dvije osobe,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno po čl. 120. st. 1. OKZRH,

pa se temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH **I opt. JANKO BANOVIĆ**

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA

te temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH, **II opt. ZORAN OBRADOVIĆ**

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA

Temeljem čl. 63. st. 1. KZ I opt. Zoranu Obradoviću u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 11. srpnja 2006. godine pa nadalje.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP I i II opt. oslobađaju se plaćanja troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 7. ZKP koji padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Sisku podnijelo je uvodno citiranu optužnicu činjenično izmijenjenu u prethodnom postupku na glavnoj raspravi od 21. kolovoza 2007. god. protiv I opt. Janka Banovića i II opt. Zorana Obradovića zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Sisku, u izmijenjenom sastavu, donijelo presudu kao u izreci, nakon što je prethodno Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom presudom br. I Kž-1059/07 od 23. siječnja 2008. godine ukinuo presudu toga suda br. K-13/07 od 31. kolovoza 2007. godine i predmet vratio na ponovno suđenje.

U ponovljenom postupku, a nakon što je konstatirano da je protiv I opt. Janka Banovića doneseno rješenje o suđenju u odsutnosti br. K-13/07 od 15. svibnja 2007. god. koje je postalo pravomoćno 25. svibnja 2007. god., II opt. Zoran Obradović pozvan je da se u smislu odredbe čl. 320. st. 3. ZKP izjasni kakav stav zauzima prema optužbi, pa je isti izjavio da se ne smatra krivim za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret optužnicom ŽDO Sisak.

Kako je II optuženik izjavio da se ne smatra krivim, u smislu odredbe čl. 320 st. 7 ZKP ispitan je na kraju dokaznog postupka.

U tijeku dokaznog postupka sud je proveo dokaze ispitivanjem svjedoka: Ane Pešut (list 53, 57, 175-176 i 325-327), Marije Vilus (list 54, 176-177 i 327-329), Nikole Vilus (list 56, 178-179 i 329), Stojana Obradović (list 178 i 329), Željka Papić (list 337-338), Milivoja Mazalović (list 338), Antuna Lončarević (list 339), Ivana Kramarić (list 352-353), a uz suglasan prijedlog stranaka pročitani su: iskazi svjedoka Stanka Obradovića, Milana Svilokosa, Milorada Turopoljca, Dušana Sljepčevića, Đorđa Jekića, Milana Obradovića i Nikole Obradovića, te zapisnik o ekshumaciji od 1. travnja 1996. god. (list 6-10), službena bilješka o položaju snaga tzv. „SAO Krajine“ u Donjoj Bačugi od 2. kolovoza 1991. god. (list 36), zapisnik od 1. travnja 1996. god. o pregledu posmrtnih ostataka i identifikaciji Stanić Ivana pri Zavodu za sudsku medicinu Zagreb (list 40-41), obavijest Zavoda za sudsku medicinu od 4. travnja 1996. god. (list 42), pročitani su dopisi Ureda za obranu Petrinje od 20. svibnja 2008. god. (list 336) i 17. lipnja 2008. god. (list 351), izvršen je uvid u fotodokumentaciju očevida, a na kraju dokaznog postupka ispitan je II opt. Zoran Obradović (list 98-99, 232-233 i 353-354).

U tijeku dokaznog postupka odbijeni su prijedlozi ŽDO da se pozovu i kao svjedoci ispituju Željko Hosi i Martin Stašćik na okolnosti preciznijih podataka o obrani Petrinje obzirom da su isti bili zapovjednici postrojbi HV u Petrinji, a iz razloga jer je vijeće ocijenilo da činjenice koje se ovim prijedlogom predlaže utvrditi već su u dovoljnoj mjeri utvrđene pa se u smislu odredbe čl. 322 st. 4 toč. 2 ZKP radilo o nevažnom prijedlogu.

Isto tako odbijen je dokazni prijedlog branitelja II optuženika da provede ekshumacija mrtvog tijela Ivana Stanića radi utvrđivanja uzroka smrti i nanesenih povreda, obzirom da je vijeće ocijenilo da činjenice koje se tim prijedlogom predlaže utvrditi nisu važne za odlučivanje u ovom kaznenom predmetu, pa se u smislu odredbe čl. 322 st. 4 toč. 2 ZKP također radilo o nevažnom prijedlogu.

Pozvan da iznese svoju obranu **II opt. Zoran Obradović** naveo je da je bio mobiliziran u teritorijalnu obranu koncem 7 ili početkom 8. mjeseca 1991. god. kada je dobio zelenu uniformu rezervne vojske te automatsku pušku. Čuvali su stražu u Donjoj Bačugi da bi nekoliko dana prije inkriminirane zgrade tj. dana 21. rujna 1991. god., bio prebačen na položaje u Cepeliš te nije uopće ulazio u Petrinju, što znači da nije mogao sudjelovati u likvidaciji pok. Ivana Stanića i Slavka Matkovića, Isto tako sa njime se u Cepelišu nalazio i I opt. Janko Banović, te su njih dvojica kao i ostali dijelovi njihove postrojbe došli u Petrinju tek nekoliko dana nakon pada Petrinje.

Izričito je naveo da tijekom boravka u Petrinji niti jednom nije sreo Mariju Vilus i Anu Pešut te s njima razgovarao.

Naime, II optuženik je naveo da je bio u sastavu Teritorijalne obrane sela Banski Grabovac na položajima kod mjesta Cepeliš, što je oko 7 km zračne linije udaljeno od Grada Petrinje. Tek nakon pada Petrinje dana 21. rujna 1991. god. i to nekoliko dana poslije, prebačen je u tvornicu „Kožara“ u Petrinji na osiguranje, time da je s njime cijelo vrijeme bio i I opt. Janko Banović.

Vežano za svjedoke Mariju Vilus i Anu Pešut, I optuženik je naveo da je doista prije rata radio u poduzeću „Gavrilović“ u odjelu konzervacije, te da se Marije Vilus sjeća od prije

rata, jer je u „Gavriloviću“ radila u odjelu gotovih jela, dok se Ane Pešut ne može sjetiti niti po imenu niti po izgledu pa ne zna da li je radila u odjelu kobasica ili polukonzervi. Nije mu jasno zbog čega ga ove osobe terete za ovako teško kazneno djelo, jer nikada u tijeku rata nije s njima razgovarao o pogibiji njihovog brata, mada je u Petrinji živio od 1993. god. do VRA „Oluja“ kada je otišao u Srbiju.

Svjedok Ana Pešut, sestra ošt. Ivana Stanića, ispitana u tijeku istrage i na glavnoj raspravi u svom iskazu je navela da se sjeća da je koncem rujna 1991. god. mada ne zna točan datum, ali je to svakako bilo nedugo nakon pogibije njezinog brata Ivana Stanića, nakon što su ona i njezina sestra Marija izišle iz njezinog stana u Petrinji, ul. Dražena Petrovića 18/2, a u to vrijeme ul. Radivoja Koraća, te su prelazile cestu kako bi otišle u Marijin stan koji se nalazio u zgradi preko puta, odnosno u dijelu koji su zvali „Sajmište“ na ulici su im prišli I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović koje su od ranije poznavali. Naime, oni su svi prije rata radili u „Gavriloviću“ i to svjedok u kobasičarni, Zoran u konzervaciji, a Janko u pakirnici, time da su njihova radna mjesta bila dosta blizu, odnosno Zorana i nju je dijelio samo zid, a od prostorije u kojoj je radio Janko bila je udaljena oko 150 m. Nakon što su im prišli Zoran i Janko, upitali su ih da li znaju gdje stanuje Evica, time da su njena sestra i ona znale o kojoj se osobi radi samo joj se sada svjedok nije mogao sjetiti prezimena. Nakon što su im ona i njena sestra rekle da ne znaju da li su Evica i njezin muž u svome stanu, Zoran i Janko su ih upitali da li imaju kave da im skuhaju pa su ih one odvele u stan od svjedoka Marije Vilus u kojem su se tada nalazili njezin otac i sin Siniša koje je tada imao 13 godina, te kćer od 7 god. starosti. Sjeća se da su I i II opt. bili obučeni u vojne uniforme i to Janko u SMB uniformu, a Zoran u šarenu uniformu te su obojica bili naoružani nekim oružjem za koje je ona zaključila da se radi o automatskom oružju. Odmah po njihovom dolasku, a obzirom da su bili naoružani, svjedok je djecu poslala u drugu sobu a I i II optuženiku je skuhalo kavu. Dok su pili kavu isti su počeli pričati o svojim vojnim aktivnostima pa su između ostalog spomenuli da su vojno djelovali i u Vinogradskoj ulici u koju su došli s jednom grupom pa kada su vidjeli da im netko pruža otpor zatražili su pomoć zbog čega im je došao tenk iz kojeg je zatim ispaljena jedna granata u kuću Antuna Jaše. Odnosno, one su zaključile da je to njegova kuća, jer su par dana prije toga bile u vinogradskoj ulici i vidjele da je kuća Evice Čučković izrešetana, a u kuću Antuna Jaše da je ispaljena granata. Obojica optuženika su pričala da su imali naređenje da pucaju u kuću Evice Čučković, a kada su dobili obavijest da se „ustaše“ tamo više ne nalaze, ispalili su granatu u kuću preko puta, a to je bila kuća Antuna Jaše. Optuženici su zatim ispričali da su iz kuće u koju su ispalili granatu istrčalo pet „ustaša“ od kojih su trojica pobjegla preko vrta, dok su dvojica istrčala na cestu, da bi nakon toga jedan od optuženika rekao, ali se ne sjeća da li I ili II opt. „ta dvojica su dobila svoga boga“. Nakon što su to rekli ja sam odreagirala na način da sam rekla „ubili ste Ivana Stanića, a to je moj brat“ da bi Janko nakon toga pitao „jel to onaj Brko“ obzirom da ga je on poznavao jer dok je I opt. radio na pakirnici pok. Stanić je radio odmah iznad njega na kartonima. Odmah po tom Zoran koji je sjedio u trosjedu „trknuo“ je po nozi Janka koji je sjedio na stolici za stolom te mu rekao „ajmo Janja“, da bi se nakon toga digli i otišli.

Svjedok je nadalje navela da pretpostavlja da su im I i II optuženik ispričali događaj iz Vinogradske ulice, jer nisu znali da su one hrvatice, obzirom da su obje bile udane za osobe srpske nacionalnosti.

Nekoliko dana nakon pogibije njihovog brata, točnije u ponedjeljak 23. rujna 1991. god. (time da je brat poginuo u subotu 21. rujna 19991. god.) svjedok navodi da su njezin šogor Nikola Vilus, njezin otac i suprug, te Milan Rakas i Jovica Dragić, uspjeli maknuti tijelo njezinog brata s ulice, jer se prije toga to nitko nije usudio učiniti, pa je ona vidjela i

tijelo Slavka Matkovića kako leži na pragu kuće Evice Čučković. Njezinog brata Ivana Stanića pokopali su u vrtu roditeljske kuće u Vinogradskoj 56, da bi ga tek 1996. god. ekshumirali i pokopali na groblju u Petrinji. Slavko Matković ostao je ležati u Vinogradskoj ulici te se sjeća da je tamo ležao i nakon što su ona i njezina sestra poslije odnošenja tijela njihovog brata dolazile kako bi nahranile svinje, pa je njezina sestra Marija išla pogledati Matkovićevo tijelo i rekla da isti ima razrezan vrat. Njihov otac je prekrpio Matkovićevo tijelo kako ga ne bi napadale kokoši i svinje, a svjedok se sjeća da je isto odvezeno tek negdje početkom listopada time da ne zna gdje je pokopan.

Isto tako navodi da je oca pitala od čega je poginuo njihov brat, pa joj je otac rekao da nije vidio tragove strijelnih rana već samo ruku koja je visjela na koži, a kad ga je pokušao podignuti osjetio je da mu je sve slomljeno.

Svjedok je nadalje navela da je njezin brat Ivan Stanić već od kolovoza 1991. god. bio uključen u obranu Hrvatske, te se sjeća da nisu imali uniforme već su samo nosili gornji dio maskirne uniforme, a također nisu mogli nositi naoružanje već je oružje uvijek ostajalo na položajima, i tek kad bi došli na neki položaj dobili su oružje, a kada bi odlazili morali su ga ostaviti. Nije joj poznato da li je njezin brat bio jedna od osoba koja je pružala otpor kritične zgrade u Vinogradskoj ulici u Petrinji, odnosno da li je uopće tada bio naoružan. Sjeća se da je njegova maskirna jakna visjela na drvenom stupu u Vinogradskoj ulici gdje je poginuo, dok je jakna Slavka Matkovića bila pokraj njegovog mrtvog tijela. Oni su nakon njihove pogibije pokupili te jakne i zapalili ih, a također u zapalili i hrvatsku zastavu i iskaznice HDZ. Naime u majčinoj kući se nalazila ta hrvatska zastava i iskaznice. Pokojnom Ivanu Staniću posmrtno je dodijeljen časnički čin.

Odgovarajući na postavljena pitanja, svjedok je navela da je negdje 1998. ili 1999. god. ona razgovarala sa jednim policijskim djelatnikom koji je najprije došao u kuću njezine majke, a zatim i u njenu te mu je ona ispričala sve u vezi smrti njezinog pokojnog brata, a također je rekla i imena osoba koje su to učinile, međutim u to vrijeme se nije mogla sjetiti njihovih prezimena već samo imena Zoran i Janko. Nakon toga isti policajac je došao i donio fotografije nekih osoba pa je ona na istima prepoznala Janka Banovića i Zorana Obradovića. Inače još prije tog događaja 1995. god. jedan policajac im je rekao da mogu prijavljivati samo zločine protiv civilnih osoba, a ne i na štetu onih osoba koje su stradale u oružanim sukobima. Te 1995. god. nije ništa govorila policiji o stradavanju svoga brata jer joj se suprug nalazio u Srbiji pa se ona sa istim dogovorila da o tome ništa ne govore, a šutjela je zbog toga što je smatrala da je njezin brat stradao u oružanom sukobu.

Inače nije joj poznato koliko je osoba sudjelovalo u napadu na Vinogradsku ulicu od strane srpske paravojske, ali je ona zaključila da se radilo o više osoba, obzirom da su I i II optuženici boraveći u stanu njezine sestre govorili o tenku pa je zaključila da je više njih išlo iza tenka.

Inače II opt. Zorana Obradovića sreća je još jedanput tijekom rata kada je obrađivala vrt od svoje majke, pa je on boraveći u susjednom dvorištu obratio joj se riječima „što ustaše još ovdje rade“ te još nekim pogrđnim riječima, dok je I opt. Janka Banovića također sreća u stubištu svoje zgrade, pa joj je isti rekao „oprosti Ana nisam znao, žao mi je ali okolnosti su bile takve“.

Također II opt. Zorana Obradovića se sjeća od prije rata da je radio u konzervaciji u „Gavriloviću“ te je uvijek dovozio ambalažu na punjenje u njezin pogon i pričao viceve te bio vedra i vesela osoba.

Svjedok Marija Vilus, sestra ošt. Ivana Stanića, ispitana u tijeku istrage i na glavnoj raspravi, suglasno je navela kao i svjedok Ana Pešut da poznaje I i II optuženika jer su prije rata radili u „Gavriloviću“ gdje je i ona radila. Sjeća se da je dana 21. rujna 1991. god. bila u roditeljskoj kući u Vinogradskoj ulicu 56 u Petrinji zajedno sa svoji bratom Ivanom Stanićem i Slavkom Matkovićem te još dvije muške osobe, a naknadno je došao i Željko Papić koji je bio policajac. Ivan Stanić nije tom zgodom imao oružje, dok su Matković i Papić imali puške. Poznato joj je da je njezin brat na položajima imao puškomitraljez. Nekako u to vrijeme je naišao jedan helikopter koji je počeo pucati prema njima jer su stajali u dvorištu, a ona se odmah sakrila ispod jedne klupe, da bi nakon što je pucnjava prestala pobjegla svojoj kući dok su njezin brat, Matković, Papić i ta dvojica kojima ne zna ime ostali na mjestu događaja.

Inače pok. Ivan Stanić stanovao je u njihovoj roditeljskoj kući u Vinogradskoj 56 zajedno sa njihovim ocem i majkom. Sutradan nakon tih vojnih aktivnosti u Petrinji, ona je zajedno sa susjedom Dušankom Mrđenović krenula prema Vinogradskoj kako bi nahranile životinje, pa su na putu susrele susjeda Milana Zagorca koji joj je rekao da tamo ne ide jer je Ivo poginuo. Nekoliko dana nakon tog događaja njezin otac i bivši muž Nikola Vilus uspjeli su odnijeti mrtvo tijelo pok. Ivana Stanića i sahraniti ga dvorištu kuće u Vinogradskoj, dok tijelo Slavka Matkovića nitko nije smio skloniti, već je isto dugo stajalo u toj ulici, pa ga je ona nakon nekog vremena i vidjela te uočila da ima prerezan vrat.

Sjeća se da joj je otac rekao kako je na tijelu njezinog brata uočio jednu veliku rupu na leđima u koju su se već nakupili crvi, te da mu je jedna ruka bila rasječena dok je druga visjela na koži.

Nedugo nakon tog događaja, ona i njezina sestra srele su na ulici I opt. Janka Banovića i II opt. Zorana Obradovića, te su ih isti tražili da im skuhaju kavu, što su one i učinile u njezinom stanu, da bi tom prigodom ova dvojica njima ispričala sve o događajima u Vinogradskoj ulici dana 21. rujna 1991. god. navodeći da su išli za tenkom koji je ispalio granatu u kuću Antuna Jaše, iz koje su zatim istrčala dvojica ustaša koje su sredili i "izcipelarili" dok su trojica pobjegla kroz baštu, da bi nakon toga odmah otišli iz stana kada im je ona rekla da su ubili njezinog brata.

Inače nije joj poznato koliko je pripadnika paravojnih srpskih snaga bilo tom zgodom u Vinogradskoj ulici, ali je i ona zaključila da ih je bilo više, obzirom da su I i II optuženik spominjali da su se kretali iza tenka., a nisu konkretno govorili tko bi usmrtio njezinog brata već su općenito govorili „mi“.

Isto tako svjedok se sjeća da je još jednom zgodom tijekom rata vidjela II opt. Zorana Obradovića i to u susjednom vrtu od vrta svojih roditelja kada je isti prokomentirao osobi po imenu Draženka koja se nalazila u njegovom društvu „dokle će ove ustaše biti ovdje“.

Odgovarajući na postavljena pitanja, vezano za prijavljivanje smrti pok. Ivana Stanića, svjedok je navela da isto nisu prijavljivali dugo vremena iz razloga jer im je već 1995. god. jedan policajac rekao da se ne mogu prijavljivati osobe koje su krive za smrt osoba koje su stradale u oružanim sukobima.

Svjedok Nikola Vilus ispitan u tijeku istrage i na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je on od Antuna Jaše saznao da je poginuo Ivan Stanić, tada njegov šogor, te da se on raspitao kod jednog vojnika pobunjenih srba da li smiju sahraniti Ivana Stanića, pa kada je dobio dozvolu, zajedno sa sada pokojnim tastom Pavlom Stanić, Milanom Pešut, Jovicom Dragić i čovjekom koji se preziva Rakas otišao je u Vinogradsku ulicu te su sahranili Ivana Stanića dva dana nakon njegove pogibije. Tijelo Ivana Stanića našao je prekriveno dekom ispred trgovine Evice Čučković, a 50 m dalje nalazilo se drugo tijelo za koje mu je njegov tast rekao da se pod drugom dekom nalazi Matković. U blizini se nalazila kuća koja je nečim bila pogođena. Ivana Stanića pokopali su u vrtu njegove kuće u Vinogradskoj 56 u Petrinji, te je tada primijetio da mu je ruka u predjelu nadlaktice bila gotovo presječena, a vidjela se i kost, a isto tako je primijetio da je gotovo istrgnuta iz tijela. Od svoje tadašnje supruge Marije Vilus već negdje u zimi 1991/1992. god. čuo je da su I i II opt. ubili Ivana Stanića, time da njemu njegov punac nikada nije rekao da bi Matkoviću bio prerezan vrat, samo je nakon tih događaja plakao i govorio da je za smrt njegovog sina kriv zet od Antuna Jaše za koje mu se čini da se preziva Mazalović, ali mu nije poznato zašto je tast tako govorio.

Svjedok Željko Papić ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da vezano za inkriminirani događaj može reći da je poznavao pok. Ivana Stanića i Slavka Matkovića te da su isti kao i on bili uključeni u obranu Hrvatske. Naime, on je bio pripadnik pričuvnog sastava petrinjske policije, i kao takav imao je zadatak kao i svi drugi pripadnici HV-a da čim neprijatelji počnu napadati da se odmah priključe najbližoj hrvatskoj postrojbi radi pružanja otpora. Kritične zgrade 21. rujna 1991. god. kada je Petrinja pala on se nalazio u svojoj kući u Vinogradskoj br. 58 i u jutarnjim satima je čuo da je Petrinja napadnuta, odnosno to je prvo bio avionski napad. On je istrčao van iz kuće i sjeo u automobil, a zatim otišao na Sajmište gdje je znao da se nalaze pripadnici HV odakle su trebali pružiti otpor. Sjeća se da je toga dana vidio pok. Ivana Stanića kako stoji u dvorištu svoje kuće i sjeća se da je bio u civilu. Ne sjeća se da bi mu se obratio jer je avion bombardirao i nije bilo vremena za neki razgovor. Otišao je na Sajmište i priključio se svojim postrojbama, te su sa tog mjesta mogli čuti i vidjeti da je do Vinogradske došla jedna neprijateljska postrojba sa tenkom koji je ispaljivao granate. Sa svojih pozicija oni im se nisu mogli suprotstaviti, a nakon toga su dobili naredbu da se povuku jer je neprijatelj bio prejak. Od tada više nije dolazio kući u Petrinju, gdje se vratio tek nakon „Oluje“ kada je i čuo o stradavanju Ivana Stanića i Slavka Matkovića. Svjedok navodi da se ne sjeća da bi tom zgodom osim Stanića vidio i Mariju Vilus, međutim kada mu je predložen njezin iskaz, svjedok navodi da dopušta mogućnost da je i ona bila tada sa Stanićem ali da se radi o velikom protoku vremena pa je i to moguće.

Inače, pretpostavlja da Stanić nije otišao zajedno s njim na Sajmište iz razloga što je on bio pripadnik ZNG, dok je svjedok bio pripadnik policije, pa su imali različite naredbe. Sjeća se da je Stanić na položajima rukovao puškomitraljezom, ali mu nije poznato da li ga je nosio i kući.

Svjedok Milivoj Mazalović ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je bio u pričuvnom sastavu Hrvatske policije te se sjeća da je kritične zgrade dana 21. rujna 1991. god. bio u Brestu, selu blizu Petrinje gdje su se povlačili jer je Petrinja bila napadnuta. Ivana Stanića i Slavka Matkovića poznaje jer su zajedno odrasli, međutim ništa mu nije poznato o njihovom stradavanju. Isto tako poznato mu je da su Matković i Stanić bili uključeni u obranu Petrinje kao pripadnici ZNG te da su imali maskirne uniforme i naoružanje. Inače nakon 10 ili 15 dana od pada Petrinje čuo je u svojim postrojbama kako se priča da su toga dana ubijeni Ivan Stanić i Slavko Matković te da su ih ubili četnici koji su pljačkali dućan Evice Čučković,

a kada su Stanić i Matković tražili od njih da ne razbijaju nego da uzmu što žele, ovi su ih **pokosili** rafalom. Navodi da je naknadno sreo i oca pokojnog Stanića koji mu je rekao da mu **je sin** ubijen ali nije mi govorio detaljnije na koji način je ubijen. Isto tako je čuo da je tom **prilikom** ubijena i jedna starica iz te ulice te da su joj četnici odsjekli noge, ali o svemu nema **neposrednih** saznanja, već samo iz pričanja.

Svjedok je nadalje naveo da je on doista zet od pok. Antuna Jaše, a o smrti Ivana Stanića ništa mu nije poznato. Po povratku u Petrinju vidio je da je kuća njegovog punca oštećena ali ne zna na koji način.

Svjedok Antun Lončarević ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je u inkriminirano vrijeme bio pripadnik pričuvnog sastava policije te da je zajedno sa još nekim osobama bio pozvan da idu u „Vilu Gavrilović“ kako bi pokupili tijela 17 poginulih osoba. Napad na Petrinju je počeo negdje oko jutarnjih sati u 8,30 i trajao do navečer. Nisu uspjeli pokupiti ta mrtva tijela, već su se sakrili u Petrinji u podrumu kuće njegove tete. Tamo je bio do od prilike 19,10 sati kada su zaključili da moraju bježati sa tog mjesta jer je u tu ulicu došao tenk. On je pobjegao prema vinogradskoj ulici i kako je pucnjava bila jaka sakrio se iza kuće pokojnog antuna Jaše i to u prostoru između ograde i guste vinove loze. Ta kuća je prekoputa kuće i trgovine Evice Čučković. Dok je ležao u tom skrovištu, vidio je da četnici dolaze u kamionu i sa tenkom, pucali su po kućama i bacali granate, međutim sa naše strane nije pružan nikakav otpor. Nakon toga čuo je da su ušli u dućan Evice Čučković kako bi ga opljačkali, a zatim je čuo glas Ivana Stanića i Slavka Matkovića koji su se svadali sa četnicima, odnosno govorili im da ne provaljuju u dućan. Tada je čuo i pucnjavu, a zatim su se četnici udaljili iz te ulice prema Sajmištu. Inače vidio je neprijateljske vojnike koji su bili udaljeni od njega oko 40 m, međutim nikoga nije prepoznao. Isto tako nije vidio da bi oni tom prilikom ubili Ivana Stanića i Slavka Matkovića jer je bio u svom skrovištu i to sve do noći odakle je izašao tek kad je neprijateljska vojska otišla. Pobjegao je u pravcu brda zvanog Ruševine. Odozgo je mogao vidjeti kako neprijatelj divlja po Petrinji, pali kuće i ubija ljude. Inače po dijalektu kojim su govorili zaključio je da se radi o srpskim postrojbama iz Bačuge i Luščana. Svjedok navodi da se nije vraćao u Petrinju sve do 1995. god., te da poznaje I opt. Janka Banovića i II opt. Zorana Obradovića jer su prije rata zajedno radili u „Gavriloviću“, međutim nije mu poznato gdje su se u inkriminirano vrijeme nalazili.

Svjedok je još pojasnio da je u Vinogradskoj ulici na kamionu vidio oko 12-20 pripadnika neprijateljske vojske, te da je čuo pucnjavu nedugo nakon što su se Matković i Stanić počeli s njima svadati, time da je za njihovu smrt saznao kasnije od Ivana Kramarića. Isto tako naveo je da prepoznaje dijalekt ljudi koji žive u Bačugi i Luščanima jer je s njima dugo vremena radio, ali i drugi ljudi s područja Banije govore slično.

Svjedok Ivan Kramarić ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je dana 21. rujna 1991. god. zajedno sa većinom ljudi iz grada pobjegao kada su srpske paravojne formacije počele ulaziti u grad. Pobjegao je do Žažine međutim u toku noći se vratio u grad kako bi uzeo neke stvari koje je zaboravio. Sjeća se da je tada prolazio kroz vinogradsku ulicu i navratio do susjeda Milana Zagorca koji mu je rekao da ide do dućana Evice Čučković donijeti neko piće. On je otišao do dućana i na ulici je vidio dva mrtva tijela međutim nije puno zagledavao, a u dućanu je utvrdio da nema nikakvog pića i da je sav razbacan i polupan. Nakon što se vratio sa Milanom Zagorcem je razgovarao o toj dvojici poginulih za koje su čuli da se radi o Slavku Matkoviću i Ivanu Staniću ali ih on nije prepoznao, bez obzira što ih je od ranije poznavao. Sjeća se kada je prolazio pokraj tih mrtvih tijela da je jedno imalo goli trbuh i rane od rafalne paljbe, dok na drugom tijelu nije mogao vidjeti od čega bi taj čovjek

ro. Isto tako svjedok navodi da, koliko se sjeća, mrtva tijela su imala šarene bluze i hlače i misli da se radilo o uniformi.

Svjedok Drago Krpanić ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je odmah na početku Domovinskog rata pristupio u ZNG II brigada, i da je do 21. rujna 1991. god. bio na gornjem Viduševcu iznad Gline. Toga dana negdje oko ponoći pozvan je u Sisak gdje je bilo zapovjedništvo i tamo su ga imenovali zapovjednikom svih snaga za obranu Petrinje. Tu dužnost je preuzeo od Željka Hosi koji je bio zapovjednik do tog trenutka. Poznato mu je da je Petrinja 21. rujna 1991. god. okupirana ali mu nije poznato da li je bila organizirana kakva obrana u samom gradu, jer tamo nije bio nazočan. Isto tako nije mu poznato kuda je otišao Željko Hosi i sa njim nije razgovarao zbog čega je Petrinja pala i kako je bila organizirana obrana grada. Odmah 21. rujna 1991. god. on je počeo sa provođenjem osnovnog zadatka, a to je sprečavanje neprijatelja da pređe Kupu i nastavi prema Velikoj Gorici.

Svjedok Stojan Obradović, brat II optuženika, ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je zajedno sa I i II optuženikom i još nekim dečkima bio prisilno mobiliziran u postrojbe srpskih paravojnih formacija te su inkriminirane zgrade bili stacionirani u Cepelišu, te mu je poznato da nitko iz njihove grupe nije odlazio u Petrinju u vojne akcije, time da mu nije poznato koje su to srpske jedinice napale Petrinju. Nakon što je Petrinja pala, oni su tek 2-3 dana kasnije pušteni kućama pa je on otišao svojoj kući u Donju Bačugu.

Svjedok Stanko Obradović, čiji iskaz je pročitao na glavnoj raspravi, naveo je da je u daljnjem krvnom srodstvu sa II opt. Zoranom Obradovićem te da je isti prije rata živio u Donjoj Bačugi na kbr. 1 odmah do njegove kuće. Sjeća se dana 21. rujna 1991. god. jer je to bio dan prije pada Petrinje, kada je navratio kod oca od Zorana koji mu je rekao da se Zoran nalazi na položaju u selu Cepeliš. On osobno nije bio na tom položaju te nije sudjelovao u teritorijalnoj obrani.

Svjedok Nikola Obradović čiji iskaz je na glavnoj raspravi pročitao naveo je da poznaje I i II optuženike jer su isti njegovi suseljeni. Čini mu se da su baš svi dana 21. rujna 1991. god. bili upućeni na položaj i to na stražu u selu Cepeliš kod Petrinje gdje su ostali jedan ili dva dana da bi se nakon toga vratili kući. On se vratio kući sa svojim bratom Stevanom i II opt. Zoranom Obradovićem, dok se kući nije vratio I opt. Janko Banović. Cijelo vrijeme na Cepelišu II opt. je bio s njime u vodu te su stalno bili zajedno, te nikuda iz Cepeliša nije odlazio. Banović nije bio s njime u vodu te ne može garantirati da je sve vrijeme bio u Cepelišu jer ga nije tamo često viđao. Nije mu poznato da su na Cepelišu traženi dobrovoljci koji bi išli u Petrinju.

Dodao je da II opt. poznaje jako dobro, kao brata, te da tvrdi da on nikada ne bi počinio ono što mu se stavlja na teret, a o tome je upoznat tako što mu je branitelj II optuženika dao optužnicu da pročita.

Svjedok Milan Svilokos čiji je iskaz na glavnoj raspravi pročitao, u istom je naveo da je tijekom kolovoza 1991. god. iz Siska otišao u Donju Bačugu, te da se tamo uključio u seoske straže, obzirom da nije bio mobiliziran jer nije zbog invalidnosti niti služio vojni rok. Poznaje II opt. Zorana Obradovića međutim ne zna da li je isti u rujnu mjesecu 1991. god. bio mobiliziran i da li se nalazio na nekom položaju.

Svjedok Milorad Turopoljac čiji je iskaz na glavnoj raspravi pročitana, naveo je da se **gdje** u kolovozu mjesecu 1991. god. uključio u seoske straže u selu Donja Bačuga, te da je **u rujnu** mjesecu 1991. god. prebačen u selo Cepeliš gdje su boravili samo jednu noć da bi **nakon** toga bili ponovno vraćeni u Donju Bačugu. U selu Cepeliš boravili su iz razloga jer su **služili** kao rezerva za slučaj da se ide pomoći pilotu JNA koji je pao nedaleko tog mjesta. Sjeća se da je s njim tada bio I opt. Janko Banović, dok se II opt. Zorana Obradovića ne sjeća.

Svjedok Dušan Slijepčević čiji je iskaz također na glavnoj raspravi pročitana naveo je da uopće ne zna gdje se u rujnu mjesecu nalazio II opt. Zoran Obradović. Naime njihove kuće nisu u blizini i on ga uopće nije vidio. Isto tako slabo poznaje Cepeliš te ne zna da je bio tamo prilikom napada na Petrinju, te da li su tamo bili i I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović.

Svjedok Đorđe Jekić čiji je iskaz pročitana na glavnoj raspravi, naveo je da se sjeća da jedan dan prije napada na Petrinju u rujnu mjesecu 1991. god. zajedno sa još oko 15-20 ljudi iz sela Donja Bačuga koji su bili vojno sposobni, kamionom dovezen u selo Cepeliš gdje su bili razmješteni po šumi i proveli jednu noć da bi sutradan poslijepodne kamionom bili vraćeni kući u Bačugu. Međutim ne sjeća se da bi tada u toj grupi ljudi vidio I opt. Janka Banovića i II opt. Zorana Obradovića, odnosno da pretpostavlja da su oni kao vojno sposobni muškarci tamo bili, ali on ih nije vidio, kao što ih nije vidio niti u kamionu dok su se vozili do Cepeliša.

Svjedok Milan Obradović čiji iskaz je također pročitana na glavnoj raspravi naveo je da sjeća da je prije pada Petrinje sa grupom ljudi bio upućen na položaj u Cepeliš gdje su čuvali stražu oko 2-3 dana te nisu borbeno djelovali. Tamo nije vidio niti I opt. Janka Banović niti II opt. Zorana Obradovića, a bilo je ukupno oko tridesetak osoba. Sjeća se da se pričalo da su neki dobrovoljci sudjelovali u napadu na Petrinju ali on nije vidio tko je otišao. Sa položaja na Cepelišu vraćeni su svojim kućama da bi nakon par dana bio prebačen u Kožaru u Petrinji, te je tamo vidio i Banovića i Obradovića.

Vještak dr. Stevo Kovačević ispitan na glavnoj raspravi na okolnosti smrti pok. Ivana Stanića u svom nalazu i mišljenju naveo je da jedini podatak o mrtvom tijelu pok. Ivana Stanića nalazi u zapisniku o vanjskom pregledu koji je sačinjen u Zavodu za sudsku medicinu u Zagrebu dana 1. travnja 1996. god. a iz kojeg proizlazi da se pregledom utvrdilo da je glava odvojena od tijela na kojem se nalazi još nešto mekog tkiva, lijeva ruka odvojena od tijela i nadlaktica prelomljena.

Temeljem ovih podataka vještak je se izjasnio da obzirom da ne postoje podaci o kakvom se prijelomu radi ne može doći do zaključka i o mehanizmu njegova nastanka, nakon čega navodi čitav niz načina na koji mogu nastati ovakve povrede.

Nakon što je vještaku predložen iskaz svjedoka Nikole Vilusa i njegov opis povrede koju je uočio na pok. Ivanu Staniću u trenutku kada su ga micali sa kolnika i pokapali, vještak se izjasnio da bi obzirom na taj opis povreda nastala djelovanjem predmeta s oštricom koje ima osjetnu težinu a po njegovom sudu najbliži mu je predmet koji ima značajke sjekire.

Iz zapisnika o ekshumaciji od 1. travnja 1996. god. kao i fotodokumentacije proizlazi da je na lokaciji br. 3, koja predstavlja vrt iza srušene kuće u Vinogradskoj ul. br. 56 u Petrinji pronađen leš zamotan u plastičnu vreću, ispod koje je umotan u šarenu deku, time da iz **Zapisnika od 1. travnja 1996. god.** sačinjenog u Zavodu za sudsku medicinu u Zagrebu

proizlazi da je tijelo sa lokacije br. 3 identificirano kao Stanić Ivan rođ. 1950. god. , o čemu je poslana obavijest Odjelu za poginule i nestale od 4. travnja 1996. god.

Iz službene zabilješke o položaju snaga tzv. Krajine u Donjoj Bačugi sastavljene u PP Petrinja od 2. kolovoza 1991. god. proizlazi da su stečena saznanja o koncentraciji većeg broja naoružanih osoba u civilu i šarenim uniformama u tom selu, te da se između ostalih među njima nalaze i I opt. Banović Janko i II opt. Zoran Obradović, time da su sve osobe naoružane uglavnom automatskim i poluautomatskim oružjem.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, ovaj sud je na nedvojben način utvrdio da su I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH, na način da su kršeći pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na civilno stanovništvo kojega je posljedica smrt dvije osobe.

Naime, u tijeku postupka nije bilo sporno da su I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović bili pripadnici paravojnih srpskih formacija tzv. „SAO Krajine“, jer isto proizlazi iz obrane samog optuženika koji ne poriče da je bio pripadnik Teritorijalne obrane sela Banski Grabovac, te je kao takav zadužio SMB uniformu i automatsko oružje, time da je zajedno s njime bio i I opt. Janko Banović.

Isto tako nije bilo sporno da je su te paravojne formacije dana 21. rujna 1991. god. izvršile napad na Petrinju, te ju okupirale, što je rezultiralo razaranjem civilnih objekata i stradavanjem civilnih žrtava, a što je sve protivno Ženevskim konvencijama o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata te zaštiti žrtava u međunarodnim sukobima. Naime, činjenicu napada i okupacije Petrinje ne poriče niti II opt. Zoran Obradović koji i sam datum 21. rujna 1991. god. navodi kao datum pada Petrinje, time da iz iskaza svih ostalih ispitanih svjedoka također proizlazi da je Petrinja te zgrade napadnuta od strane srpskih paravojnih formacija, time da svjedok Antun Lončarević, navodi da je pobjegavši iz Petrinje na brdo zvano Ruševine mogao vidjeti kako neprijatelj divlja po Petrinji tj. pali kuće i ubija ljude.

Sud nije posebno utvrđivao ove činjenice obzirom da se radi o notornim povijesnim činjenicama koje u tijeku postupka nitko nije doveo u dvojbu.

Isto tako nije bilo sporno da su toga dana 21. rujna 1991. god. tijekom napada na Petrinju smrtno stradali Ivan Stanić i Slavko Matković.

Naime, ova činjenica proizlazi prvenstveno iz iskaza svjedoka Marije Vilus koja decidirano navodi da je toga dana u jutarnjim satima vidjela žive svoga brata Ivana Stanića i Slavka Matkovića, a da je sutradan pokušavajući doći do roditeljske kuće u Vinogradskoj ul. 56, na putu do iste sreća susjeda Milana Zagorac koji joj je rekao da tamo ne ide jer je njezin brat poginuo.

Također iz iskaza svjedoka Antuna Lončarevića proizlazi da je toga dana 21. rujna 1991. god. dok se skrivao u jarku u blizini kuće u Vinogradskoj 56, čuo glasove Ivana Stanića i Slavka Matkovića koji su se svađali sa četnicima koji su prethodno došli u kamionu i sa tenkom, da bi nakon toga čuo pucanje. I svjedok Milivoj Mazalović navodi da je u svojim postrojbama nakon pada Petrinje čuo da se priča kako su toga dana ubijeni Ivan Stanić i Slavko Matković, dok je svjedok Ivan Kramarić naveo da je u noći toga dana bio u Vinogradskoj ulici i navratio do susjeda Milana Zagorca koji ga je poslao u dućan Evice

Čučković po piće pa je prolazeći po ulici vidio dvije poginule osobe na kolniku time da je u razgovoru sa Milanom Zagorcem čuo da se radi o Slavku Matkoviću i Ivanu Staniću.

Isto tako svjedok Nikola Vilus navodi da je dva dana nakon pogibije Ivana Stanića, tada njegovog šogora njegovo mrtvo tijelo sahranio u vrtu roditeljske kuće, time da je tada vidio i drugo mrtvo tijelo za koje mu je njegov tast rekao da se radi o Matkoviću.

Iskazima ovih svjedoka sud je u cijelosti poklonio vjeru, tim više što je tijelo pok. Ivana Stanića doista pronađeno i ekshumirano iz vrta kuće u Vinogradskoj br. 56, a tijekom postupka nitko nije osporavao ovu činjenicu niti doveo u sumnju dan kada su poginuli Ivan Stanić i Slavko Matković. Tijelo pok. Slavka Matkovića do danas nije pronađeno, a iz iskaza svjedoka Marije Vilus i Ane Pešut te Nikole Vilus proizlazi da je tijelo pok. Slavka Matkovića ostalo ležati na cesti nakon što je pokopan Ivan Stanić, a svjedok Ana Pešut se sjeća da je isto negdje odneseno tek početkom listopada 1991. god. time da nitko ne zna gdje je pokopan.

Sud se nije bavio načinom na koji su pok. Ivan Stanić i Slavko Matković likvidirani, jer je nalaz i mišljenje vještaka dan na temelju dugogodišnjeg iskustva i sukladno pravilima struke, a nakon uvida u zapisnik o vanjskom pregledu mrtvog tijela Ivana Stanića, na nedvojben način potvrdio da je isti umro nasilnom smrću uslijed fizičkog djelovanja drugih osoba, time da je i opis tijela pok. Slavka Matkovića koji su dali svjedoci Marija Vilus i Nikola Vilus upućivao na zaključak da je i ovaj oštećenik preminuo nasilnom smrću uslijed fizičkog djelovanja drugih osoba.

Stoga, a kako se I i II optuženicima ne stavlja na teret način na koji su usmrćeni Ivan Stanić i Slavko Matković, sud nije našao za potrebno da provede ekshumaciju mrtvog tijela Ivana Stanića radi utvrđivanja točnog uzroka smrti i zadobivenih povreda, jer je ocijenio da se ne radi o odlučnoj činjenici koja bi bila značajna za donošenje odluke o krivnji I i II opt.

Isto tako, sud je na nedvojben način utvrdio da su dana 21. rujna 1991. god. srpske para-vojne formacije bile i Vinogradskoj ulici i to jedan tenk i veći broj osoba na kamionu, te da su vojno djelovale u toj ulici na način da su pucali i granatirali kuće.

Ovo utvrđenje prvenstveno proizlazi iz iskaza svjedoka Antuna Lončarevića koji se kritične zgrade zatekao u toj ulici te skriven u prostoru iza kuće Antuna Jaše između ograde i guste vinove loze, ipak uspio vidjeti kako dolazi tenk i jedan kamion pun četnika njih 12-20, koji su potom opljačkali dućan Evice Čučković, a kojem sud nije imao razloga ne pokloniti vjeru jer je ocijenio da isti iskreno iskazuje o onome što je čuo i vidio, pri čemu njegov iskaz potvrđuje i iskaz svjedoka Ivana Kramarića koji je te noći išao do dućana Evice Čučković te vidio da je isti sav razbacan i polupan, dok je svjedok Nikola Vilus iskazao kako je prilikom odnošenja tijela pok. Ivana Stanića uočio da je u blizini kuća koja je nečim bila pogođena.

Sporno se u tijeku postupka pokazalo, da li su kritične zgrade među pripadnicima srpskih paravojnih formacija koje su vojno djelovale u Vinogradskoj ulici kada su smrtno stradali Ivan Stanić i Slavko Matković, bili i I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović.

Vezano za ove odlučne činjenice, sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazima svjedoka Ane Pešut i Marije Vilus držeći da su isti uvjerljivi i logični, te tijekom cijelog postupka okolnosno i decidirano izneseni, pri čemu je obrana II opt. Zorana Banovića, ocijenjena kao

uvjerljiva, proturječna ostalim provedenim dokazima, te usmjerena na izbjegavanje kaznene odgovornosti kako njega tako i I opt. Janka Banovića.

Naime, obje svjedokinje prije davanja svog iskaza dale su obećanje u smislu odredbe čl. 242 ZKP, nakon čega su suglasno iznijele svoja saznanja o tome tko je dana 21. rujna 1991. god. zajedno sa ostalim pripadnicima srpskih paravojnih formacija sudjelovao u likvidaciji pok. Ivana Stanića i Slavka Matkovića u Petrinji u Vinogradskoj ulici. Ove svjedokinje su bez ikakve dvojbe navele da su to bili I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović prethodno opisujući sve okolnosti pod kojima su od njih osobno to saznale. Pri tome je sud ocjenjivao i druge okolnosti koje se odnose na poznanstvo svjedokinja sa I i II optuženicima na koje se iste pozivaju, pa je tako utvrdio da su iste kao i I i II optuženik prije rata radile u „Gavriloviću“ što II optuženik ne poriče, time da svjedokinje izričito navode i radna mjesta na kojima su radili i to II opt. u konzervaciji a I opt. u pakirnici što potvrđuje i sam II optuženik. Pored toga sud je cijenio i činjenicu da njihovo ranije poznanstvo nije bilo takove prirode da bi dolazile sa I i II optuženikom u bilo kakav sukob ili netrpeljivost, pa čak niti po nacionalnoj osnovi, jer su obje svjedokinje bile udate za osobe srpske nacionalnosti. Stoga je logičan i zaključak svjedoka Marije Vilus da su njoj i njezinoj sestri optuženici ispričali događaje u Vinogradskoj ulici te stradavanje pok. Stanića i Matkovića jer su smatrali da su i one srkinje.

Slijedom toga, sud je u cijelosti prihvatio navode svjedoka Marije Vilus i Ane Pešut prema kojima su iste iskazale da su im upravo I i II optuženik u stanu Marije Vilus, a nakon što su ih na ulici zatražili da im skuhamu kavu, ispričali kako su u Vinogradskoj ulici prilikom zauzimanja Petrinje likvidirali dvojicu ljudi za koje su svjedokinje odmah znale da se radi o njihovom bratu Ivanu Staniću i Slavku Matkoviću, jer su isti mrtvi i pronađeni na toj lokaciji neposredno nakon događaja o kojem su pričali I i II optuženik.

Optuženik je nastojao u svojoj obrani osporiti navode ovih svjedokinja, tvrdeći da se u inkriminirano vrijeme nalazio na položajima u Cepelišu, te da nije ulazio u Petrinju, a također da nakon pada Petrinje nije susretao svjedokinje zbog čega nije niti mogao biti u stanu Marije Vilus, međutim osim njegovog brata Stojana Obradovića, koji je potvrdio navode njegove obrane da su II i I optuženik bili na tom položaju, te svjedoka Nikole Obradovića koji je doduše potvrdio da je bio na Cepelišu zajedno sa II opt. Zoranom Obradovićem, dok I opt. Janka Banovića nije viđao jer nije bio s njime u vodu, ove navode nitko od ostalih ispitanih svjedoka koji su se također nalazili na tom položaju nije potvrdio. Tako svjedok Milorad Turopoljac navodi da je kao pripadnik seoske straže u Donjoj Bačugi u rujnu mjesecu 1991. god. boravio jednu noć u Cepelišu te da je s njim bio I opt. Janko Banović, dok se II opt. Zorana Obradovića ne sjeća. Isto je naveo i svjedok Đorđe Jekić i Milan Obradović.

Sud nije prihvatio navode svjedoka Stojana i Nikole Obradovića kao vjerodostojne i dostatne za potvrđivanje obrane II optuženika, jer se radi o svjedocima koji su i to Stojan kao rođeni brat II optuženika, a Nikola daljnji srodnik, pristrani i stoga skloni omogućiti II optuženiku da izbjegne kaznenu odgovornost.

Također, sud je u tijeku postupka otklonio dvojbu da su pok. Ivan Stanić i Slavko Matković kritične zgode kao pripadnici postrojbi hrvatske vojske stradali pružajući oružani otpor paravojnim srpskim formacijama.

Naime, u tijeku postupka pribavljen je podatak da je pok. Ivan Stanić od kolovoza mjeseca 1991. god. bio pripadnik ZNG, a pok. Slavko Matković pripadnik Narodne zaštite što

proizlazi iz dopisa Ureda za obranu Petrinja. Međutim iz iskaza svjedoka Marije Vilus proizlazi da je pok Ivan Stanić povremeno znao odlaziti na položaje izvan Petrinje, te tamo rukovao puškomitraljezom, koji potom nije donosio kući već ga je ostavljao na položaju, dok za Slavka Matkovića nema podataka da bi posjedovao bilo kakvo oružje. Isto tako iz iskaza svjedoka Željka Papića proizlazi da je toga dana vidio u dvorištu njegove kuće pok. Ivana Stanića u civilu, te da je on kao pripadnik pričuvnog sastava policije, a poznato mu je da su tako postupali i svi drugi pripadnici HV, imao zadatak da se priključi najbližoj hrvatskoj postrojbi čim neprijatelj napadne. Stoga je on otišao na Sajmište i priključio se našima, a odatle su mogli vidjeti da je do Vinogradske ulice došla jedna neprijateljska postrojba sa tenkom koji je ispaljivao granate, međutim oni mu se sa svojih položaja nisu mogli suprotstaviti. Također iz iskaza svjedoka Antuna Lončarevića proizlazi da je on kritične zgrade bio sakriven u Vinogradskoj ulici, te je čuo i vidio neprijateljske vojnike i tenk koji su ušli u ulicu i ispaljivali granate, pri čemu nije čuo da bi iz neke od kuća u ulici bio pružan oružani otpor, ali je čuo glasove Ivana Stanića i Slavka Matkovića koji su se svađali sa neprijateljskim vojnicima zbog dućana Evice Čučković koji su ovi htjeli opljačkati.

Sve navedeno, po ocjeni ovoga suda govori u prilog zaključku da su pok. Ivan Stanić i Slavko Matković kritične zgrade kao civili, bez oružja, likvidirani od strane pripadnika srpskih paravojnih formacija, u sastavu kojih su se nalazili i I opt. Janko Banović i II opt. Zoran Obradović.

Slijedom svega navedenog, ovaj sud je na nedvojben način utvrdio da su I i II optuženici tempore acti počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH, na način da su kršeći pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na civilno stanovništvo čija posljedica je smrt dvije osobe.

Naime, u tijeku postupka nije na izvjestan način utvrđeno tko je od pripadnika paravojnih formacija direktno prouzročio smrt dvojice oštećenika, međutim ovaj sud smatra da su I i II optuženik kritične zgrade bili svjesni protupravnosti takovog postupanja, te htjeli počinjenje djela, što su izravno potvrdile i svjedokinje Marija Vilus i Ana Pešut koje su suglasno navele da su I i II optuženik prepričavajući događaj iz Vinogradske ulice izričito govorili za dvojicu oštećenika, „ta dvojica su dobila svoga boga“.

Stoga, je ovaj sud I opt. Janka Banović i II opt. Zorana Obradovića proglasio krivim za kazneno djelo iz čl. 120 st. 1 OKZRH te ih temeljem istog zakonskog propisa osudio svakog na 5 (pet) godina zatvora.

Odlučujući o visini kazne, sud se prvenstveno rukovodio granicama koje su zakonom određene za počinjenje predmetnog kaznenog djela (najmanje pet godina ili kazna zatvora od dvadeset godina), imajući pri tom u vidu stupanj krivnje, pogibeljnost djela te svrhu kažnjavanja.

Tako je I i II optuženiku kao olakotno cijenio činjenicu relativno mlađe životne dobi u kojoj su bili podobni da postanu sljedbenici velikosrpske doktrine i ideje o zauzimanju hrvatskog teritorija, da II optuženik sada ima uredan socijalni i obiteljski status, te da količina njihovog kriminalnog postupanja za koju su osuđeni ne upućuje na osobno izraženu jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, dok im je kao otegotno cijenio činjenicu postupanja s najvišim stupnjem krivnje - izravnom namjerom pri čemu su rukovođeni motivom likvidacije građana hrvatske nacionalnosti.

Stoga se sud nije odlučio na izricanje kazne zatvora ispod zakonom zapriječnog minimuma, već u njegovim granicama, držeći da je kazna zatvora u trajanju od 5 (pet) godina primjerena stupnju njihove kaznene odgovornosti te da će se istom u cijelosti postići svrha kažnjavanja, a poglavito udovoljiti potrebi društva za osudom ovakvih kaznenih djela.

Sukladno kogentnoj odredbi čl. 63. st. 1 KZ II opt. Zoranu Obradoviću u izrečenu kaznu zatvora uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru od 11. srpnja 2006. god. pa nadalje.

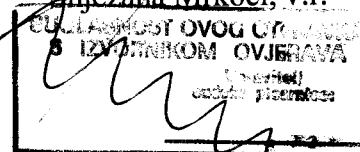
Temeljem čl. 122 st. 4 ZKP I i II opt. oslobođeni su plaćanja troškova kaznenog postupka iz čl. 119 st. 2 toč. 1 do 7 ZKP koji su pali na teret proračunskih sredstava, pri čemu se sud rukovodio činjenicom nepoznavanja materijalnih prilika I optuženika, te činjenicom da je II opt. nezaposlen i bez prihoda, pa bi plaćanjem troškova postupka mogla biti ugrožena egzistencija osoba koje uzdržava.

U Sisku, 19. lipnja 2006. godine

Zapisničar:
Blaženka Wolf, v.r.

Predsjednik vijeća:
Snježana Mrkoci, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog opravka. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. ŽDO na broj: K-DO-7/05
2. Branitelj I opt. Saša Kelava, odvjetnik iz Petrinje
3. II opt. Zoran Obradović, Zatvor u Sisku
4. Branitelj II opt. Josip Sladić, odvjetnik iz Siska
5. Zatvor u Sisku
6. U spis